

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HOMMEN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET.

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG

EN FINSK BILDHUGGARINNA.

BLAND NUTIDA FINSKA representanter för bildhuggarkonsten framstår äfven ett kvinnligt namn, fröken *Sigrid af Forselles*, som under den tid hon hittills ägnat sig åt mejselns konst frambragt ej så få alster af betydelse, vittnande om en originell och rik fantasi samt varm känsla. Det är särskildt genom sina reliefer hon tillvunnit sig erkännande både i Finland och särskildt i utlandet, där hon främst verkat och under en stor del af sin lefnad haft sina bopålar nedslagna. Det är nämligen endast under någon kortare tid då och då hon uppsöker hemlandets stränder för att hvila ut i kretsen af anförvanter och tillgifna vänner

SIGRID AF FORSELLES.

Fröken Sigrid Maria Rosina af Forselles är född 1860. Efter att hafva studerat i Paris för de kända skulptörerna Rodin och A. de Boucher begaf hon sig till Florens, där hon sedermera var bosatt i fyra år och där hon utfört största delen af den serie reliefer, hvarom mera här nedan. Härifrån återvände hon till Paris, där hennes verksamhet sedan främst varit förlagd och där hon vid sidan af nämnda reliefer utfört ett ej ringa antal konstverk af stort intresse.

Utom i Helsingfors har fröken af Forselles

exponerat på kvinnornas utställning i London (en vestal samt emaljerade krukor), där hon tillerkändes diplom, samt å Salon Société National i Paris (de två första af serien reliefer), vid hvilket tillfälle hon utnämndes till associé.

De ofvan omnämnda relieferna, till antalet fem och af storslagna dimensioner (3 meter långa och 1,30 meter höga), skildra människornas kamp (motiv ur Eddan), människans utveckling, fångenskapen vid jorden (Babyloniska fångenskapen), framsteget, som uppstod, då vår Herre kom (den bild vi återgifva efter en fotografi visar Herren talande till folket), själens fortbestånd. Fröken af F. har för afsikt att utföra ännu en relief med motiv ur människans förhållande till den värnlösa djurvärlden och skildrande ett tåg af plågade djur, som nalkas Herren för att anklaga människorna hos honom.

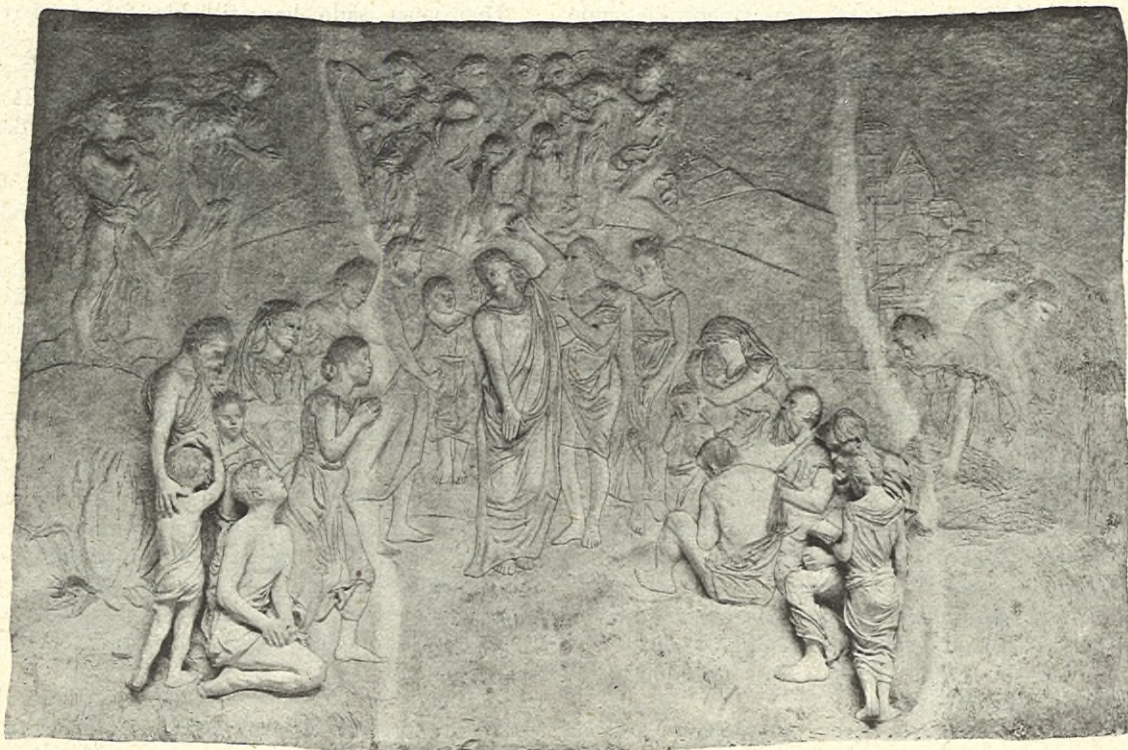
Härutöver har fröken af F. komponerat åtskilliga urnor i relief, dels med djurkyddsvänliga motiv, vittnande om det varma intresse hon hyser för djurvännernas sträfvanden och den medkänsla hon äger för allt lidande på jorden, dels med bibliska ämnen.

Sist återstår oss blott att tillönska henne en god fortsättning på den beträdda banan, samt att den stora vänkrets, hon redan äger, måtte ökas med många nya, äfven i Sverige vid den utställning, hon i närmaste framtid har för afsikt att anordna i Stockholm.

V. LINDMAN.

Glöm ej

Jubileumsfondens sparbössor!

HERREN TALADE TILL FOLKET. RELIEF AF SIGRID AF FORSELLES.

TVÅ SONETTER.

I.

NU SER jag bok med bladen majdagsljusa,
af aftonguldets strålearmar slutna,
i stillhet domna, som i festminuten
ett öga sluts, när dunkla känslor rusa.

Men likväl sång förnimmer dof jag susa
som utur öfverfyllda källor fluten,
dem ingen väg i ljuset ligger bruten,
hur bottens flöden springa upp och brusa.

Ju längre in min drömmarundran glider
i denna dunkla sång- och stillhets-råga,
jag känner klart: här är en själ, som lider.

Ty genomlyst af mäktig skönhetslåga
en tonfylld stumhet i min själ sig sprider.
Mitt bröst är fullt. O, skänk mig sångs för-
förmåga!

II.

Jag kommer ensam emot nattsval timma,
när kvällens stolta purpurfest förglödt,
hit ut till parken, där en månblek strimma
välsignar drömmaren, betryckt och trött.

I dunklet häggens liljeöar simma,
vildapelns blom slå ut i rosenrött,
och silfverbaddat ser jag vatten glimma
emellan träd, där purpurn nyss förblödt.

Här templet är, dit efter svårmodsriska
och arma dagar nattens vandring går
att tända altare, jag ej kan svika.

Och medan allt i stum förklaring står,
jag känner lifvets bleka töcken vika,
och tempelstilla offerlågan slår.

ALBERT HENNING.

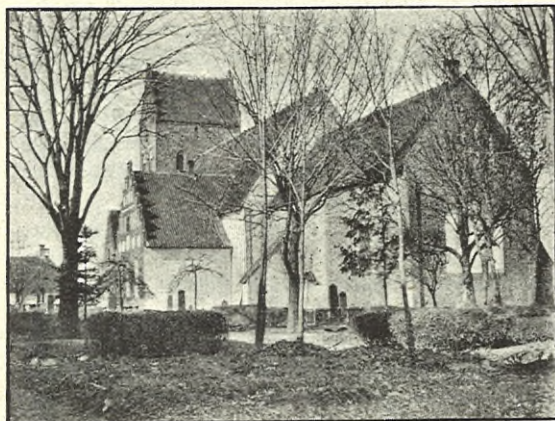

**Lanolin-
Sana-Tvål.**

Garanterad ren, neutral,
mild och öfverfet.

Bästa Barntvål!
25 öre st.

Grumme & Son
Stockholm.

ÅHUS KYRKA.

sin inskription lär först ha blifvit ditsatt på 1800-talet af en af Åhus' kyrkoherdar.

Därpå ledsagade oss kyrkoherden snedt öfver torget till Åhus' tegelröda gamla kyrka, som lär forskrifva sig ända från senare hälften af 1100-talet. Med sitt höga trappgafvelstorn,* sitt med en vacker trappgafvel prydda vapenhus på södra sidan (åt torget) och sitt stora tillbyggda kor i samma stil som hufvudskeppet, men något lägre, erbjuder den ett intressant och vördnadsbjudande yttre. Ja, som ett helt synes mig denna gamla kyrka mycket tilltalande och stilfull. Man ser ock genast af dess stort tilltagna dimensioner, att Åhus fordomsdags måtte ha varit något helt annat än i våra dagar.

Men när vi träd in i kyrkans inre, kände jag mig ej på långt när så tilltalad. De från olika tider härstammande stilarter, som redan kunnat skönjas här och där i kyrkans yttre, störde där på långt när ej så mycket som här inne. Ett virrvarr af olika stilar och en del våldsamma förändringar och tillbyggnader under tidernas lopp, och många yttringar af vandalism och klumpig smak, göra att här just inte mycket finns kvar att beundra. Ja, så vanständigt är här allt, att man kan mera ana än se, att det hela på sin tid varit något vackert och storslaget. En rikt ornamenterad götisk portal i sandsten, inbyggd i det södra vapenhuset, bör man dock ej försumma att kasta en blick på. Den är verkligen vacker.

Men vare med denna kyrka och dess stilar hur som helst, så mycket är visst, att den står där och vittnar, att Åhus i forna dar varit en större och viktigare plats än det nu är. Redan i inledningsorden till denna uppsats nämndes ju ock, att den gamla staden Åhus' hade icke mindre än sju kyrkor. Om man ock här af ej kan draga den slutsatsen, att staden var af mycket stor utsträckning, enär under den katolska medeltiden äfven en mindre stad kunde ha många kyrkor, och för öfrigt de spår af den gamla ringmuren i Åhus, som ännu kunna påvisas, antyda att dess dimensioner voro blygsamma nog, så är det alldeles klart, att det gamla Åhus var betydligt större än det nuvarande. Och inför denna lilla orts vördnadsvärda ålder måste vi sannerligen lyfta på hatten. Åhus nämnes i historien redan för omkr. 900 år sedan, alltså 200 år före Stockholms anläggning af Birger Jarl. Det omtalas nämligen första gången under svenske konungen Anund Jakob (1022—1050). Snorre Sturleson berättar, att denne konung i förening med den norske Olof Haraldsson skulle genom en krigslist ha vunnit en stor sjöseger öfver Knut den store af Danmark just här utanför Åhus (Aus) i Helgeåns mynning. De om krigslisten berättade detaljerna, rätt intressanta för resten, må här förbigås. Åhus var emellertid då ännu icke stad. Det blef det först på 1200-talet,

lorade alla de rättigheter det i sådan egen-skap åtnjutit.

Kristianstad fick sina privilegier 1622 och blomstrade snart upp i samma mån, som det gamla Åhus vissnade bort. Och detta senare har nu blott sin betydelse som hamn och lastageplats åt Kristianstad. Dock har — det bör tilläggas — Kristianstad "ingen annan rätt öfver det än fri disposition af stränderna vid hamnen och än med rättighet att där uppföra för handeln och sjöfarten nödiga hus".

Ja — det var historien om Åhus.

* * *

Efter besöket i kyrkan skildes T. och jag från den vänlige kyrkoherden. Det var nämligen tid att återvända till "Åhus' hamn" och den väntande middagen. Vi skyndade nu åter en annan väg än den vi kommit, vandrade förbi nya, små, trefliga hus och nya grönskande tobaksland och veko så till slut af uppåt den planterade tallskog, som ligger ofvanför raden af villorna vid Åhus' hamn och äfven delvis omgifver dem. Gränsen mellan själva Åhus med dess små gator och stugor och Åhus' hamn med dess villor kunde jag ej så noga konstatera. Jag tror ock, att de där två områdena flyta tämligen omärkligt till i hvarandra.

Vi vandrade fram på en liten gångstig i den nämnda tallskogen, som mellan stammarne erbjuder vackra glimtar af det blåa havvet i öster, och sedan vi passerat en annan villa, hvars invånare sutto utanför och njöto af den vackra sommardagen, trädde vi omsider genom en liten grind in i den park, där vår middagsvilla, om jag så får kalla den, var belägen. Den tittade fram ganska täck på en kulle däruppe mellan träden. Ett vackert namn har den också fått: den heter "Solbacken", och om den också icke har någon "Synnöve", så har den en älskvärd värdinna — samma dam, som så vänligt inbjudit oss på middag. Solbacken är dock ej hennes, det tillhör Kristianstads K. F. U. K., det är dess trefliga sommarhem, och hon, fröken G., förestår det som föreningens husmoder. Då jag nu skrifer denna artikel i "damernas egen tidning", torde det ej anses olämpligt och utan allt intresse att omtala, att vi vid vårt inträde i villan funno väl ett tretiototal damer, yngre och äldre, där före oss, och att vi snart sutto till bords midt i deras vänliga krets och hade särdeles gemytligt. Vi voro ju de enda manliga gästerna, och omhuldades därför på det älskvärdaste, så att vi verkligen mädde som "pärla i guld". Fast det var "gående bord", behöfde vi ej röra oss ur fläcken, utan sutto stilla och blefvo betjänade, nästan som tärnor på ett bröllop bli det af sina marskalkar. Efter vår långa och tröttande förmiddagsvandring var ju detta en idealisk middag.

Och efter jag nu i mitt reseminne från Åhus vågat mig in på något så privat som denna fruntimmersmiddag på Solbacken och den öfverraskning den beredde oss, så kanske jag i detta sammanhang äfven vågar omtala en annan öfverraskning af lika privat natur. Vännen T. hade, innan vi lämnade hans prästgård i Skepparslöf, visserligen beredt mig på, att fröken B. önskade, att jag efter middagen skulle "läsa högt" något för henne och en liten krets af hennes vänner; men att denna vänkrets var så stor, hade jag ingen aning om, och än mindre, att den skulle — såsom sedan blef fallet — ytterligare utvidgas. Det var den öfverraskningen, som nu följde efter intaget kaffe. Hela damllskapet satte sig då i rörelse, och T. och jag anmodades att följa med, och så bar det af till en annan villa i grannskapet, något större, där vi alla tågade in; och här i ett stort, vackert rum finner jag ett

GATA I ÅHUS.

* Tornet hade förr en hög spira, som nedbrann 1865, men man anser, att den nuvarande trappgafvel-formen är mera i stil med byggnaden.

En härlig läskedryck fås af Lagermans Lemonad-pulver "Tomten",

SOLBACKEN.

talrikt sällskap damer och herrar (det förre mest) redan samladt, sittande på ordnade stolar, liksom väntande på någonting, och med de nu tillkomna middagsgästerna, som genast intogo öfverblifna sittplatser så väl i detta rum som i ett mindre rum innanför, utgjorde denna väl tillpackade församling omkring 100 personer, om ej mer — och nu fick jag veta, att alla dessa voro samlade för att få en liten improviserad "aftonunderhållning". Detta var således den lilla "krets" man önskat jag skulle uppträda för! Jag "tog skeden i vackra hand", som man säger, och "aftonunderhållningen" gick af stapeln under det bästa lynne med uppläsning af poem och berättelser, både skämtsamma och allvarliga, väl öfver en timmes tid — och att "värme" ej fattades vid denna aftonunderhållning, det vill jag lofva, ty den sipprade rikligen fram både på min egen panna och på mina vänliga och sympatiska åhörarens.

Men det blef tid att bryta upp, och, följda af en liten älskvärd eskort af äldre och yngre damer och äfven några minderåriga ungdomar af båda könen, skyndade T. och jag till järnvägsstationen inne i Åhus — ett godt stycke väg i värmen. Vid stationen träffade vi åter kyrkoherden N., som vänligt nog kommit hit för att säga oss farväl. Ja, icke blott detta, han kom äfven att bevisa mig en stor tjänst. Han erbjöd mig nämligen att få låna en af Martin Weibull utgifven tidskrift "Skånska samlingar" (häftet III. i. Lund 1894), innehållande en intressant artikel af lektor Ahlén om Åhus' historia och om utgräfningarna af slottsruinen; och det är denna artikel, som sedan utgjort min källa för de historiska notiser jag här ofvan lämnat.

Glad att härmed ha fått något mera värdefullt att meddela om Åhus än mina egna flyktiga iakttagelser och intryck under några timmars besök, rullade jag af från stationen under muntra viftningar åt alla vänliga ansikten på perrongen.

Som slutord på denna anspråkslösa skildring vill jag tillägga, att det lilla Åhus, detta "södra Sveriges Trosa", om jag så får kalla det, är med sitt vackra läge längs Helgeåns utlopp i hafvet, sina små, trefna hus, krokiga gator och gröna tobaksland, sin intressanta slottsruin och sin gamla vördnadsvärda kyrka, samt icke till förglömmas sin lilla vackra "villastad" och sina hafsbad — väl värd ett besök af turister norrifrån. Och må icke Trosaborna illa upptaga jämförelsen med sin kära stad. Det finnes många likheter mellan Trosa och Åhus både i fråga om läge, hafsbad, villor och småtreflighet, för att icke tala om att båda ligga nästan "vid världens ända"; och om Trosa också är en riktig stad, då Åhus blott är en by, så må man ej glömma, att denna lilla by en gång har varit en ansedd stad, och att den är historiskt märkvärdig, något som återstår för Trosa att bli. — — —

Sedan ofvanstående skrivits har jag per brefkort fått veta, att den där "lilla byn", som jag kallade den, icke är så liten som jag trodde. Åhus' samhälle har nämligen för närvarande icke mindre än 1,711 invånare, fast jag inte såg mycket af dem.

Resultatet af Iduns litterära pristäfling

kommer att meddelas i nästa nummer af Idun. Till följd af en af prisdomarnes bortavaro från hufvudstaden har det nämligen icke blifvit möjligt att redan till detta nummer medhinna det slutliga afgörandet.

EN FOLKBILDNINGSANSTALT I HÖGA NORDEN.

HVAD ÄR DET, som främst gör intryck på turisten, då han i järnvägsvagnens cell eller på ångbåtens däck genomreser det vidsträckta Sverige? Naturligtvis landets skönhet, svarar ni utan tvekan, ty det har ju blifvit så godt som en dogm, att Sverige, isynnerhet om sommaren, är sällsynt vackert, då den genomskinliga, soldränkta luften ger relief åt landskapets egenart.

Och detta kan vara sant nog.

Men den vida bereste turisten, hvars öga genom betraktandet af den europeiska naturens många hänryckande landskapsfragment lärt sig ställa stora kraf på terrängfäring, tänker nog närmast, när han en högsommardag far fram genom kulturlandet Sverige, att människoboningarne i regeln ligga bra långt från hvarandra och att förvånansvärdt stora områden befinna sig i ett bedröfligt tillstånd, ringaktade eller helt förgätna af odlaren.

Och sådan vår natur ter sig med ofantliga och dystra ödevidder, här och hvar afbrutna af odlingens fagra oaser, så ser också det andliga landskapet ut här hemma.

Fläckvis har bildningen satt märke i människorna, gjort dem goda, intelligenta, rättänkande, skönhetsälskande, medan flertalet fortfarande tillägnat sig kunskapens bokstaf, men ej dess själ.

Till all lycka arbeta emellertid många och goda krafter på den jättebyggnad, som heter folkupplysningen, och som blänkande och vägledande fyrrar resa sig litet hvarstades inom Sveriges landamären folkhögskolorna, dit år från år en allt större samling af ungdom från de svenska bondehemmen samlas för att inhösta lärdomsskatter för lifvet.

Ett dylikt folkbildningens bälverk i höga Norden är Hola folkhögskola i Norrland, som nu ägt bestånd i 8 år.

Skolan är särskildt i dessa sensommardagar mötesplatsen för bildningssökande och bildningsgivande män och kvinnor från olika delar af vårt land till följd af de sommarkurser, som Föreläsningsbyrån vid Uppsala universitet anordnar därstädes från den 21 till den 28 augusti. Kurserna afhandla ämnen af intresse för hvar och en, men äro närmast afsedda för industri- och jordbruksfolk samt för nykterhetsvänner och ungdomsledare. Såsom föreläsare fungera professorerna vid Uppsala universitet hrr A. G. Högbom, Axel Lundström, Frans von Schéele m. fl. Föreläsningarna öfver lungsot och sanatorievård komma att hållas af öfverläkaren vid Österåsens sanatorium dr John Tillman samt af dr Bratt från Stockholm.

Wilh. Becker,

Kungl. Hofleverantör.

STOCKHOLM. 5 Malmstorgsgatan 5.

Ur sjukvårdsafdelningen:

Badtermometrar: 20, 25 och 30 cm. långa

Febertermometrar, MAXIMAL MINUT: runda och ovala i nickelhylsa; med aluminiumskala i läderfodral o. nickelhylsa.

Fönstertermometrar: glascylinder, hvit glasskala o. nickelbeslag.

Glascylindertermometrar: 15, 20 och 25 cm. med eller utan ögla; skalan — 30+50° C. och — 40+100° C.

Rumstermometrar: Mahognybetsad och valnötsbetsad skifva 15, 20 och 25 cm.; svartlackerad och skulpterad skifva med försilfrade metallskalor; svartlackerad skifva med tjock, hvit glasskala 15, 20 och 25 cm. lång.

Ny, illustrerad priskurant å Förbands- och Sjukvårdsartiklar, Kemiskt och Medicinskt Glas, Utensilier m. m. sändes franco på begäran.

Af denna anledning har Idun funnit lämpligt att just nu meddela en liten historik öfver skolan, som däruppe i det fagra Ångermanland arbetar för den intellektuella odlingens förkoffran och sålunda tar verksam del i vårt "framtidslands" mödosamt fortskridande utveckling.

Hola folkhögskola grundades 1896 och började sin verksamhet samma år den 6 november.

Inom Torsåkers socken med omnejd hade under flere år dessförinnan en aftonskola arbetat för ungdomens fortsatta utbildning. Det skedde genom undervisning i skrifning och räkning under vinterkvällarne samt genom populära föreläsningar, genom sång, musik och idrottsöfningar. Sålunda var det här det första försöket i Norrland med vetenskapliga föreläsningar för arbetsskolan på landsbygden gjordes. Som bekant har denna verksamhet sedermera inom Västernorrlands län fått en storartad utveckling. Emellertid var det denna aftonskola, som väckte behovet af och tanken på upprättandet af en aftonskola. Vid offentligt utlysta sammanträden, där frågan diskutrades, syntes meningen så väl bland ungdomen som de äldre, i synnerhet af allmogebefolkningen, afgjort vara för saken.

Men för frågans lösning krädes ej blott intresse för saken och känslan af att här fanns ett behov att fylla — det behöfdes framför allt pengar. För att utröna offervilligheten utfärdades teckningslistor och på 14 dagar var ett årsbidrag af 2,000 kronor under 3 år tecknadt af tillsammans 70 personer, mest allmogemän. Blott ett af ortens stora sågverksbolag, Bollsta, tillhörande Graningeverken, deltog i den första teckningen.

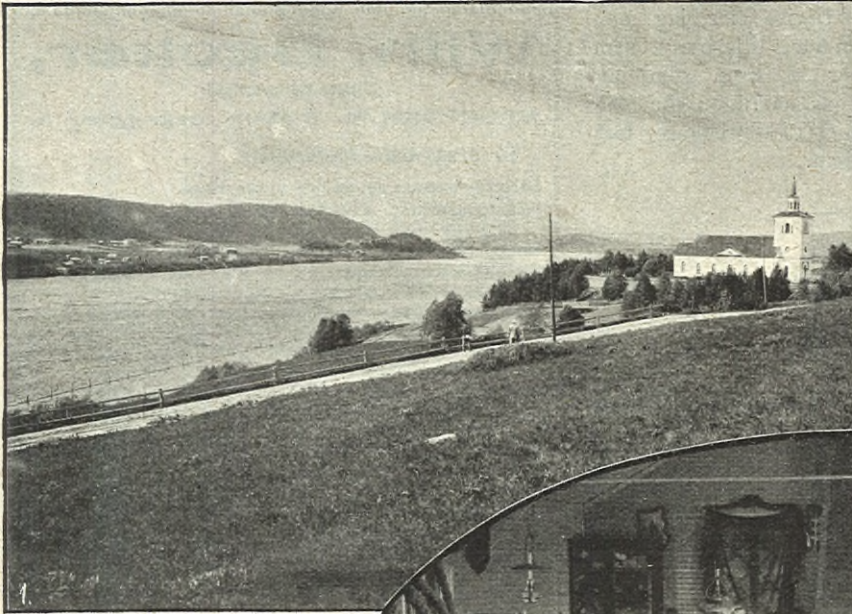
Sedermera har dock ett par andra sågverk lämnat bidrag. Bidragstecknarne konstituerade sig nu som en förening, valde styrelse och beslöt, att den nya folkhögskolan, som fick benämningen Hola efter den by, i hvilken den är förlagd, skulle börja sin verksamhet på hösten samma år, hvilket också skedde. Lärjungeantalet var då 29.

Under första läsåret mottogos endast manliga lärjungar. Men från och med det andra året blef skolan samskola. Första året var densamma inhyst i en bondgård i Hola. Året därpå inreddes af föreståndaren undervisningslokaler och en del elevbostäder i det då nybyggda folkskolehuset vid Torsåkers kyrka. Här hoppades man nu, att skolan skulle få sitt hem för en längre framtid. Men 3 veckor efter andra lärokursens slut utbröt eldsvåda, som lade det stora praktiska skolhuset i aska. Härmed var folkhögskolan husvill och föreståndarens nedlagda penningar förlorade. Det var en dyster tid för skolan, som nu följde. Styrelsens ordförande framkastade på allvar frågan, om det ej vore skäl att nedlägga verksamheten. Härpå svarade emellertid styrelsen bestämt nej. Ny lokal kunde fås antingen genom att hyra eller genom inköp af tomt och nybyggnad därpå. Då beslöt föreståndaren att på egen

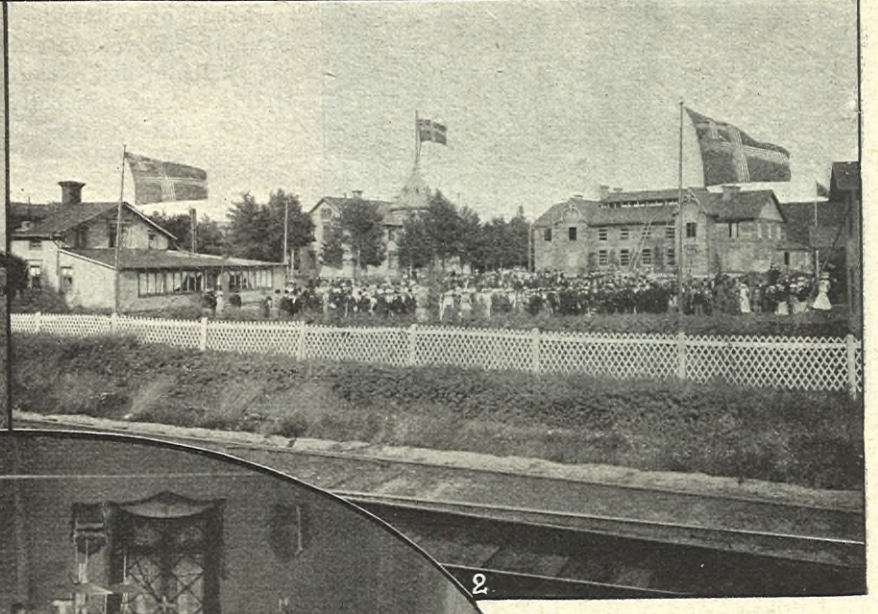
SOMATOSE

Erkändt bästa krafthöjningsmedel.

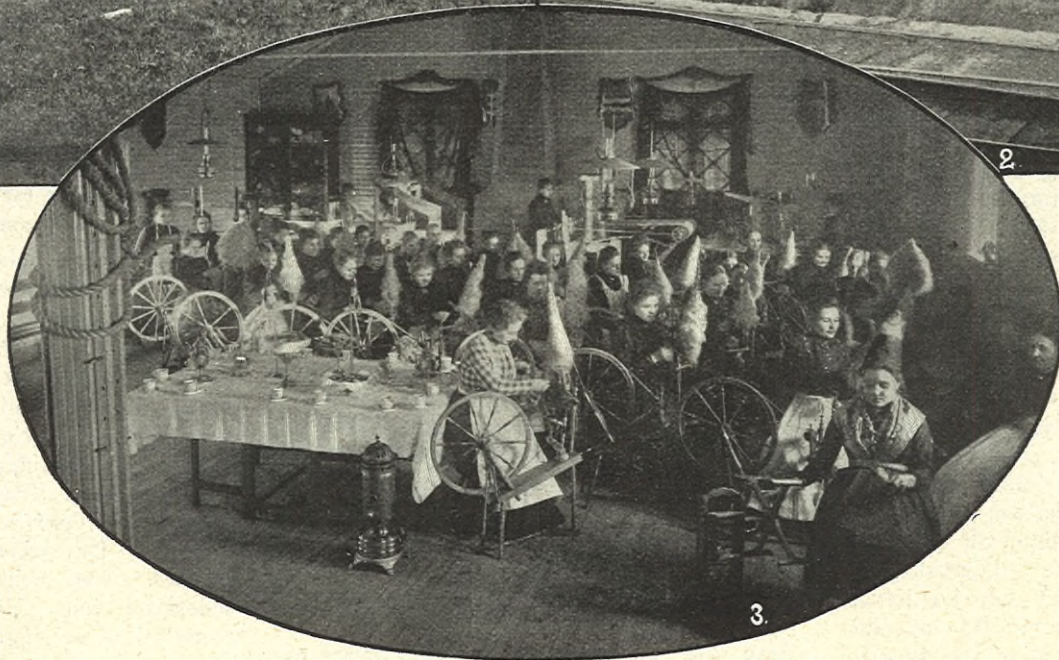
Ökar aptiten i hög grad. Erhålles på apotek.

FRÅN HOLA FOLKHÖGSKOLA. 1. UTSIKT ÖFVER ÅNGERMANÄLFVEN OCH STYRNÄS KYRKA. 2. SOMMARKURSDELTAGARNE

SAMLADE PÅ SKOLPLANEN. 3. SPINNDAG (S. K. ROCKSTUGUKALAS) I HOLA FOLKHÖGSKOLA.

risk inköpa tomt för såväl undervisningslokaler som elevbostäder och lärare-rum.

Mellan Prästmöns järnvägsstation på Hernösand —Sollefteåbanan och Ångermanälven vid Styrnäs ligger en vacker, sundt belägen tallmo, som inköptes. I tallparkens midt förlades byggnaderna. Under tiden från den 9 augusti till den 6 november samma år uppfördes här en nybyggnad, innehållande 3 lärosalar, 2 lärarörum och 9 elevrum, samt om- och tillbyggdes en på platsen förut befintlig byggnad, så att när skolans tredje läsår började, hade den till sitt förfogande 3 lärosalar och 14 elevrum samt dessutom bostad för föreståndaren och en del af lärarepersonalen.

Här har skolan fått arbeta utan störande rubbningar i 6 år och därunder haft glädjen se sitt lärjungeantal år från år ökas. Flere nya afdelningar hafva tillkommit. Manliga afdelningen består nu af 3 klasser, hvaraf 2 tillhöra folkhögskolan och en landtmannaskolan. Den kvinnliga afdelningen, till hvilken höra skolkök, hushållsmejeri och skolträdgård, består af 2 klasser, en vinterkurs på 6 månader och en sommarkurs på 3 månader, af hvilka den senare är att betrakta som en fortsättning af den förra.

Inalles hafva 402 lärjungar besökt skolan, nämligen 252 manliga och 150 kvinnliga. Sista året var hennes lärjungeantal 75, 39 manliga och 36 kvinnliga. Skolan har nu, utom statsanslag, anslag af länets landsting och hushållningssällskap, hvarjämte ett flertal kommuner i Ångermanland lämna större eller mindre årliga bidrag. Härigenom har hon blifvit allt bättre och bättre rustad för sin uppgift att främja "mandom, heder och godhet" bland Ångermanlands ungdom, en uppgift, väl värd arbete och uppoffringar.

Nästan årligen hafva s. k. sommarkurser anordnats vid folkhögskolan och hafva dessa omfattats med stort intresse. Under sommarkursen 1903 hölls föreläsningar af bl. a. professor Curt Wallis, direktör Ernst Beckman m. fl.

Föreståndareplatsen vid folkhögskolan har allt i från dess grundläggning innehaft af folk-skoleläraren i Torsåker *Johan Sandler*. Att

Hola folkhögskola nått sin nuvarande utveckling och trots stora motgångar ständigt gått framåt, är till största delen hans verk. Han har vikt sitt lif åt ungdomens sak, och med en sällspord entusiasm och energi har han ock för den ångermanländska ungdomens lyftning och utveckling gjort en sådd, som helt visst skall bringa rika skördar till mognad. Såsom lärare besitter direktör Sandler en ovanlig förmåga att kunna intressera och väcka. Genom samvetsgranna själfstudier har han förvärfvat sig gedigna kunskaper i en mångfald olika ämnen, och han förstår att på ett fängslande sätt meddela dessa åt den skara ungdom, som

maka, fru *Augusta Sandler*, hvilken, utom det att hon biträder vid undervisningen i olika slag af handslöjder, såsom husmoder med aldrig tröttnande ifver och kärlek sört för det stora "hemmet" och där spridit denna känsla af frihet, trefnad och verkligt hemlif, som är så nödvändig för ungdomens sanna fostrning. Hola folkhögskola har gjort ett stort arbete för den norrländska ungdomens fostrning i god och sund riktning. Under sin nuvarande ledning har den ock alla förutsättningar att gå en ljus och välsignelsebringande framtid till mötes.

—l—n.

UR DAGSKRÖNIKAN.

OLOF MELIN. En af Göteborgs mest bemärkte män, ledamoten af riksdagens första kammare, gross-handlaren Olof Melin, fyllde i lördags 70 år. Han bekläder sedan många år verkställande direktörsbefattningen i ångfartygsbolaget Thule, är vidare inspektör för handelsskolorna i Stockholm och Göteborg och stadsfullmäktig sedan 1876. Som riksdagsman har han städse visat sig som en kraftens och initiativets man.

Med anledning af märkesdagen hade Thulebolagets i Göteborgs hamn liggande fartyg ifört sig rik flaggskrud.

Jubilaren firade högtidsdagen i Alingsås i kretsen af sin familj och blef från när och fjärran föremål för mycken hyllning.

EN HYLLNINGSFEST af mindre vanlig art ägde i fredags rum ute vid Rörstrand, i det den stora fabriksens hela personal på morgonen uppvaktade etablissemangets disponent, hr Robert Almström, med anledning af att han då fyllde 70 år. Dagens betydelse högtidlig hölls i öfrigt på flerfaldigt sätt, bland annat genom en adress från personalen, och den uppriktiga sympati, som därvid uttrycktes till den mångårige, kraftige och

DIREKTÖR JOHAN SANDLER OCH FRU AUGUSTA SANDLER.

OLOF MELIN.

nöble ledaren, röjde otvetydigt arten af den samhörighetskänsla, som besjälade Rörstrands arbetarkår och dess disponent.

Disponenten Almström öfverlämnade med anledning af dagens betydelse till Rörstrands arbetares pensionsfond en summa af 4 tusen kr.

Hr A. har äfven vid föregående tillfällen för samma ändamål skänkt större belopp.

Huru betydelsefull disponenten A:s verksamhet varit, kan man sluta sig till däraf, att fabriken tillverkning under det femtal decennier Almström verkat som teknisk ledare, mer än tiodubblats. Fabriken sysselsätter nu mer än 1,000 arbetare; dess tillverkningsvärde är 2 mill. kr. årligen. Att Rörstrands fabrik utvecklats på ett så storartadt sätt och att fabriken alster nu kunna upptaga täflan hvar och med hvem som helst, det måste till stor, ja, till största delen tillskrivas Almströms energi och insikter.

Förutom disponentbefattningen vid Rörstrand innehar Almström äfven

RÖRSTRANDS ARBETARE SAMLADE TILL UPPVAKTNING Å FABRIKSGÅRDEN PÅ DISPONENTEN R. ALMSTRÖMS 70-ÅRSDAG. A. BLOMBERG FOTO.

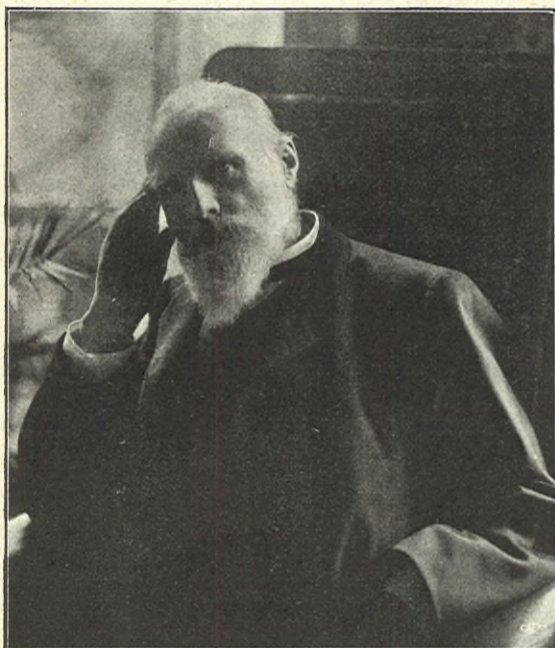
tillfälle visa en bild af den nya läroverksbyggnaden därstädes, i hvilken skolan hädanefter skall residera. Det officiella namnet är Nya elementarskolan eller Läroverket för flickor i Örebro. Dit inflytta nu den 31 augusti den gamla Risbergiska skolans samt Fernanderska skolans elever. — Föreståndare äro fröken Ottilia Fernander och lektor Harald Borg.

Huset är uppfördt på bekostnad af Örebro stad, och arkitekt är hr Magnus Dahlander.

Till höger på byggnadens fasad märkas följande inskriptioner: "Herrens fruktan är vishetens begynnelse." — "Goda hem landets lycka, goda kvinnor hemmets väsen." — "Sanningen skall göra eder fria."

"SÄKER HAND OCH SÄKERT ÖGA."

BLAND ALLA de grenar af nyttig idrott, som i våra dagar sysselsätta svenskarne, torde skytte-

ROBERT ALMSTRÖM PÅ 70-ÅRSDAGEN. A. BLOMBERG FOTO.

ensarne gjorde allt för att slå svenskarne, men måste slutligen ge tappt.

Det segrande laget bestod af Charles Soldan, Wilhelm Graf, Ernst Christiansen, Sigfrid Larsson (stroke) och Baltzar Roosval (styrman).

Vi meddela ett par bilder från täflingarna, hvaraf den ena återger samtliga deltagande svenska roddare.

RISBERGSKA SKOLANS NYA HUS I ÖREBRO. A. BARR FOTO.

FESTDEKORATION FRÅN EN AF FABRIKSSALARNE PÅ R. ALMSTRÖMS 70-ÅRSDAG.

ETT SKOLPALATS. Som våra läsare torde hafva i minne, meddelade vi i Idun nr 23 för i år en afbildning af den gamla Risbergiska skolan i Örebro jämte en kort skildring af dess öden. I dag äro vi i

åtskilliga viktiga kommunala sysslor samt befattning som riksdagsman, hvilket allt han likaledes bekläder med aldrig svikande nit och intresse. Bland de många yttre utmärkelser, som tillfallit honom under hans verksamma lif, kan han äfven räkna franska Hederslegionens riddarkors.

DE SVENSKA RODDARNE från Stockholm ha i dagarna vunnit en lysande seger vid täflingen på Holtekilen i Kristianfjorden. Hufvudintresset knöts kring täflingen om den af fabriksägaren Chr. Langaard uppsatta pokalen, hvilken täflan nu ägde rum för sjätte gången och hvari Stockholms roddförning lät sig representeras af ett seniorlag för tredje gången. Kampen i denna täfling var seg och kristiani-

BOTKYRKA SKYTTEFÖRENING MED »TURINGEKANNAN». ANNA AHLQUIST FOTO.

täflingarna vara den sport, som bäst gagnar nationen. Också uppstå talrika skytteföreningar såväl i städerna som på landet, och från att målskjutningen varit ett roande tidsfördrif, har skytterörelsens verkliga innebörd — stärkandet af våra försvarskrafter — på kort tid blifvit så starkt inpräglad i hvarje skytts medvetande, att han nu med allvar och entusiasm inställer sig på skjutbanan och med ädel ifver söker förkofra sin skjutskicklighet.

Något, som särskildt förtjänar uppmärksammas, är det faktum, att äfven kvinnorna börja ryckas med af skytteidéns framfusande vind, och med den kvinnan medfödda intensiteten i handlingsutföring, när det är något, som starkt gripit hennes

FRIHERRINNAN ELISABETH KLINGSPOR I SKYTTE-
DRÄKT. M. VERNER FOTO.

intresse, har hon i denna rent manliga idrott visat sig äga äkta nordiskt amasonkynne.

En kvinna, som i dagarna med berömmelse låtit tala om sig i skyttevärlden, är friherrinnan Elisabeth Klingspor, f. von Rosen, på Näsby, maka till löjtnant A. Klingspor. Hennes skicklighet i skyttekonsten har nämligen förskaffat henne gulddiplom, och är hon den första svenska kvinna, som eröfrat denna utmärkelse.

På redaktionens till henne framställda begäran, att hon ville berätta litet om, hur hon kommit med i skytterörelsen, har hon haft godheten nedskrifva följande rader, hvilka i all sin korthet äro nog så talande:

”Huru jag kom att ägna mig åt skytterörelsen, ja, det var af en ganska naturlig orsak. Allt ifrån min barndom var jag varmt intresserad för allt, som rörde vårt älskade fosterland — och främst allt, som rörde dess försvar. Då sedan min man år 1900 bildade ett skyttegille i vår hembygd med bana invid vårt hem, vid Näsby, hvad var då naturligare, än att jag med intresse följde de unga skyttarnas öfningar, deras framsteg! —

Detta intresse dref mig att själf försöka handtera ett gevär, ty den tiden kunde ju måhända komma, då det äfven för svensk kvinna kunde vara af nytta. Så ”sköt jag mig upp“, som det heter, ur rekrytklassen i den första, fick bronsmärke o. s. v., tills jag i år eröfrade guldmärket, och erkänna måste jag, att då jag skjutit den sista serien därför, kände jag inom mig en jublande glädje.

DEN SKÅNSKE »SKYTTE-
KUNGEN» E. LINDFORS.

— Jag visste ju, huru skyttarna arbetade för denna utmärkelse, och att det ej var så lätt. — Jag skulle önska, att den känsla, som besjälade mig, vore allmän bland våra svenska kvinnor. Jag tror, att vi på vårt sätt skulle kunna gifva impulser, som kraftigt kunde bidra till den fosterländska sakens framgång och utbredande. —

Blifve vårt valspråk skal-
dens ord: ”Varer svenske!”

Häromdagen täflade på Botkyrka skytteförenings bana Södertelje, Turinge, Grödinge och Botkyrka skyttegillen om ”Turingekannan“, en vandringspokal, skänkt till nämnda föreningar af Södertelje skyttegille. Dessa föreningar räknade likaledes inom sig en kvinnlig förstaklass skytt, fröken Hulda Hellberg. Vi meddela en gruppbild af skyttarna, tagen vid den vackert belägna skjutbanan. För andra gången hemfördes pokalen som pris af Botkyrka skytteförening för uppnåd-

da 91 points. Täflande voro endast första och andra klassens skyttar. Därjämte var anordnad insatsskjutning för samtliga klasser, och sköts under dagens lopp ej mindre än 139 serier med till största delen goda resultat.

I sammanhang med dessa skyttetäflingar i Stockholmstrakten begagna vi tillfället att med några ord beröra en nyss afhållen skyttefest i Eslöf, hvarvid en helsingborgare, smeden E. Lindfors, högtidligen kårades till årets ”skyttekung“.

Hans skjutresultat var 87 poäng — åtta träffar på halffigurer och 47 poäng i precisionsserien.

Som ett åpropos för dagen meddela vi äfven den träffsäkra skyttens bild.

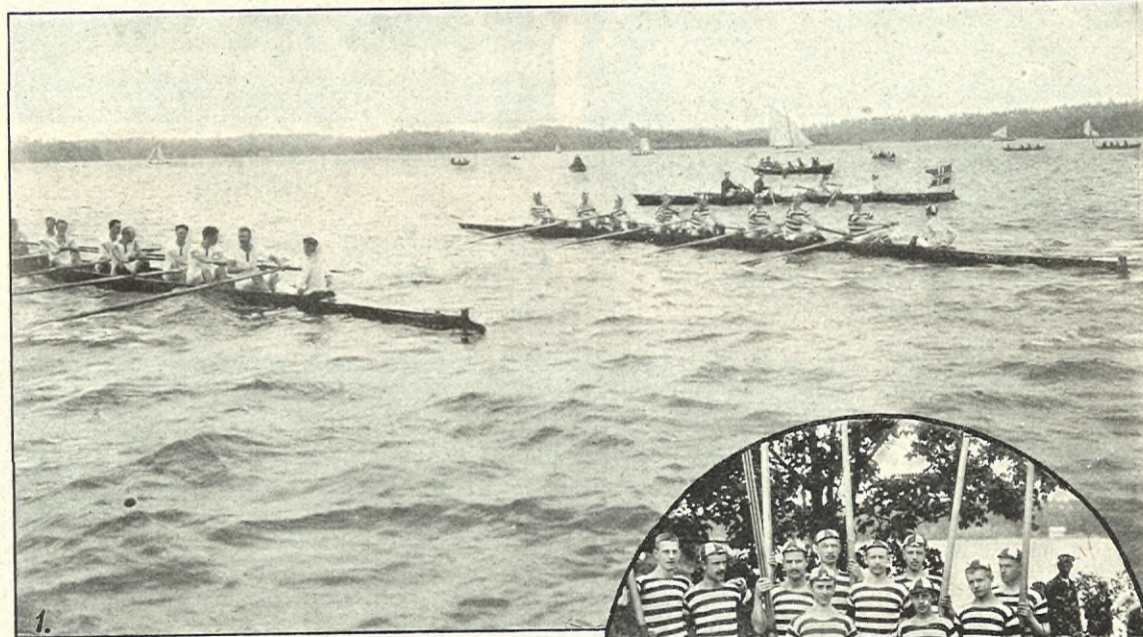
KURSEN FÖR KONSERVERING AF FRUKT OCH GRÖNSAKER VID ADELNSÄS TRÄDGÅRDSSKOLA.

J. E. THORIN FOTO.

EN KURS FÖR INLÄGGNING AF FRUKT OCH GRÖNSAKER.

VID STÖRRE utländska trädgårdar är det vanligt, att särskilda kurser anordnas för konservering af frukt och grönsaker. Något sådant har emellertid ej skett vid våra svenska skolor af samma art, förr än Adelnäs Trädgårdsskola vid Åtvidaberg i år anordnat ett par dylika kurser för kvinnliga deltagare. Det är från en af dessa, som vi i dagens nummer meddela en bild.

För konservering i mindre skala af frukt, bär och grönsaker har man vid Adelnäs inredt en mindre bygg-

FRÅN DEN INTERNATIONELLA KAPPRODDTÄFLINGEN I KRISTIANIA. 1. START. 2. DE SVENSKA DELTAGARNE. N. SKARPMOEN FOTO.

nad, som medgifver plats åt 12 à 15 kursdeltagarinnor. I densamma bedrifves torkning och insaltning af grönsaker, beredning af pickles, inläggning af grönsaker, frukt och bär på hermetiskt slutna kärl, torkning af bär och frukt, sylt-, saft-, gelé och marmeladkokning samt bärvinberedning. En del nyare apparater och material ha pröfvats, bl. a. en vid skolan konstruerad torkapparat af enklaste konstruktion, som visat sig arbeta på ett högst tillfredsställande sätt.

Man hade ursprungligen haft för afsikt att anordna en enda kurs, men då ett större antal anmälningar, än som beräknats, ingingo, måste två olika kurser hållas, den första mellan den 8:de och 15:de, den andra mellan den 22:dra och 29:de augusti. Detta oakadt måste mera än ett tjugotal anmälningar afvisas. Under kommande år torde man kunna så inrätta sig, att ett större antal deltagare mottages.

Kurserna ledas af skolans föreståndare fil. kand. C. G. Dahl och fröken Anna Sylvén, ledarinna af skolkökskurser inom Östergötland.

EN UTSTÄLLNING I SIENA. BREF TILL IDUN.

KNAPPAST har väl en utställning varit inrymd i en värdigare lokal, knappast har väl omgifningen någon gång slutit sig bättre om de utställda föremålen, knappast har väl en utställning gifvit mindre intryck af utställning än här — det är mer ett välordnat galleri af konstprodukter från den stad och den trakt, hvari Palazzo Pubblico, där de äro inrymda, reser sig som den samlade och behärskande kraften.

När man från den tränga Via Cavours rörliga och moderna handelslif vänder nedåt en af gränderna, som leda till Piazza del Campo (nu Piazza Vittorio Emanuele), ser man plötsligt som i ett trollslag en festlig syn öppna sig för ens blickar. En syn från medeltiden med dess kärlek till prakt och harmoni i arkitekturen, dess mysticism och slutna kraft.

Palazzo Pubblico behärskar torget från dess lägst liggande del — torget har ju nämligen en amfiteatralisk sluttning — och från dess solida stenmassa skjuter det smäckra, himmelsträfvande Torre del Mangia rakt upp i luften, bärande högst uppe en klocka, ämnad på sin tid att kalla, att varna och öppna fester med sin klang. Rätt under det har man den lilla praktfulla loggian, ett medeltida kapell, öppet till tre sidor, med frescor af Sodoma och helgonstatyer, som dekorera hörnen. Ofvanför dessa och samhörande med ornamentiken sträcka de små lustiga djurbilderna sina halsar ut mot torget. Götiskt stiliserade titta de ut ur den rika ornamentiken — det är ett lejon och en buck, en varg, en trast och en gumse, en drake och andra, som man ej så noga kan bestämma, hvart de höra. Det gemensamma för dem är, att de alla hafva vingar, det må nu vara lejon eller gumsar.

Med sin rika skulptur och sina harmonierande färger verkar det lilla kapellet, stödt som det är mot rådhusets fasta murar, som ett smycke på en allvarlig klädnad.

När man här nere vid palatset ser upp mot torget, som öfverst prydes af Ponte Gaia, den glada källan, som skulle illustrera de muntra festerna och tornerin-

Använd JANSSON & C:os
KORSETTER

modell
INGEBORG

sista pariserfacon, finnes i alla finare manufakturaffärer i Sverige.
Filialer: Stockholm, Göteborg, Malmö, Helsingborg

oafslätliga trånad efter skönhet och fullkomlighet, finner ingen lösning här, det har jag känt så visst. Kanske i döden . . . efter döden? Om icke Nan vore, skulle vägen inte synas så bitter. Men hjärtat vill nästan stanna af ömhet, när jag besinnar hans ensamhet. — (Skrifvet senare med små bokstäver i blyerts, stod det:) Min Nan, för den kärleks skull, med hvilken jag älskat dig, lef i renhet! Tror du icke, att jag vet dina strider?

Den bok, i hvilken dessa rader om Natan Bruns barndom stodo, fick han själf, enligt fru Magdalenas vilja, på sin 17:de födelsedag. Då hade hans mor varit död i tre år. Liksom när man håller en tafla upp mot lampljuset, de särskilda färgerna och teckningarna förtydligas och skärpas, så skärptes och förtydligades moderns bild för gossens sinne genom den lilla dagboken.

Och han begick det för den tidigt fader- eller moderlöse så vanliga och ljufva misstaget att förhärliga den bortgångna. Hon blef det godas och skönas ideal för honom, men såsom bakom en slöja, i en dröm. Hon stod bevarad i hans inre med ett leende kring smala fina läppar och med ett par händer, hvilkas ömma smekning han fick träna efter. De sista orden i den lilla boken, de orden, som särskildt voro skrifna till honom, de voro hans lifs första, stora händelse. En större än den, då hans mor dog. Ty bakom dem skymtade Natan en stor och öm oro. Dessa få ord blefvo hans lifs medelpunkt för en lång tid. Han förstod dem ej fullt, och just därför blefvo de fånglande för hans själ.

För den, som tror på det mystiskas makt i världen, tror på en andes möjliga makt att vara med i en lefvandes tillvaro, för den kunde den döda Magdalena Bruns inflytande öfver sonen synas som en bekräftelse på mycket underbart. Ty i inre renhet och skönhet, fastän brådmogen och litet inåtvänd, hade Natan lefvat igenom de farliga gosseåren och blifvit student.

Men hvilken makt är mera mystisk, mera stark och underbar än den lifsluft ett barn super in från sitt första andedrag? Hvilka hemlighetsfulla krafter gömmer icke dess första viljande; hvilka starka intryck bevarar det icke från det omedvetnas vaknande till vetande!

Natan Bruns skyddsängel var en kysk och själf full moders i honom nedlagda renhetsarf.

I alla det yttre lifvets förhållanden, hade fadern styrt för Natan, icke inseende hur väl gossens krafter och möjligheter just i detta hade bort stärkas. Därför blef det fadern, som bestämde Natan för juridiken, såsom det mest praktiska för lifvet, och Natan var glad öfver att själf slippa afgöra detta val. Likväl bad han om och fick tillåtelse att studera konsthistoria och arkeologi bredvid. Ty det var hans intresse från skoltiden. Andreas Brun tyckte, att som gossen var ung och rik, så kunde han väl inte behöfva ha så brådtom med examen. Han förebrådde sig sedan själf så ofta sin svaghet, när sonen vid unga år dog, utan att ha tagit någon fullständig examen, utan "att vara något".

När Natan Brun reste till Uppsala, var det med en känsla af att han nu reste mot friheten. Skoltvånget var förbi; småstadsförhållandena skulle bytas i en universitetsstads fria livsvillkor. Fadern hade varit generös mot sin gosse, och Natan tyckte att det underhåll han fick skulle räcka till uppfyllandet af tusende önsningar.

Trots faderns skämt att man i Uppsala skulle taga honom för antikvitetshandlande, förde han

med sig hela sitt rumsmöblemang, förstärkt med åtskilliga för honom dyrbara saker från det gamla hemmet. Och med detta och sina två stora, fyllda bokhyllor inlogerades Natan Brun i en dublett vid Järnbrogatan. Godsägare Brun stannade en dag hos sin son, och det var först, när han rest, som Natan kände sig fullt säker på sin nya lyckas verklighet. Han vandrade omkring på de tysta gatorna i den ljumma septemberratten och kände med ungdomens hela värme och oreflekterade beundran den gamla stadens traditioner strömma sig till möte. Han tänkte på, hur många unga, djärfva drömmar där drömts, hur många flitiga och ifriga och onödiga steg där trampat genom gatan, han tänkte på skrattet och sången, som genljudit bland de små byggnaderna, och han fick plötsligt tårar i ögonen. Därför att han var ung, tänkte han, och med i allt detta, och därför att han hade så mycket framför sig. Det kom också öfver honom en viss tung världighet, när han fick se Geijers-stoden. Han tänkte på så många stora vetenskapsmän, skaldar och diktare, som gått här liksom han nu, unga och vetgiriga. Hvad skulle *han* bli för juridiken? Det for som ett plötsligt, smärtsamt tvifvel genom honom, att den här arbetslusten och lifsglädjen skulle inte hålla i sig. Men han slog bort tanken och gick hem och lade sig.

Några år förgingo, under hvilka Natan var, hvad man i Uppsala kallar "plugghäst". Dock inte i detta ords egentliga bemärkelse. Ty han läste inte på examen. Juridiken tog han nämligen endast som den nödvändiga barlasten för sitt lifs rätta farkost, hvilken nu seglade ut i sol och frisk bris. Men med hänförelse läste han däremot all litteratur, konsthistoria och arkeologi. Någon gång gick den tanken genom honom, att han styrt in på orätt stråt, att han borde byta studium och på allvar ge sig in på detta, som intresserade honom. Men under denna tid hade han ingen, som gaf honom råd, och hans veka vilja gaf allt för gärna efter för faderns bestämda mening, att den juridiska banan var den, som man kom längst på och som man hade största nytta af för framtiden. Så gick tiden och Natan var på det hela taget nöjd och glad och lät sin framtid tills vidare ligga i gudarnas knän.

För resten lefde Natan Brun som en ung jungfru i sin lilla dublett. Han omgaf sig med det, som kunde fröjda hans hjärta och ge innehåll åt hans lif. Ingen konsert, intet intressant föredrag i Uppsala eller hufvudstaden lät han gå sig förbi, han fyllde sitt rum med taflor och konstverk. Och böcker voro hans vänner och förtrogna. Hälften af hans lif lefdes helt visst genom dem och hade utan dem kanske blifvit ödsligt och innehållslöst dessa första studieår. När fadern brummade öfver de stora summorna, som gingo till bok- och konsthandeln, skrattade Natan och slog upp en sida i sin räkenskapsbok, där det stod: nöjen. Den var så godt som blank, och fader Andreas måste också skratta — och betala.

(Forts.)

TEATER OCH MUSIK.

KUNGL. TEATERN inledde i torsdags höstens operasång med uppförandet af Meyerbeers "Profeten", som gafs med utvilade rösters schwung och inför en någorlunda talrik publik.

DRAMATISKA TEATERN gaf samma dag under den nye direktörens, herr Fredriksons, regime sin första föreställning för det nu begynnande spelåret. Programmet var af mycket tam art, i det lustspelet "Krig och fred", blött och stött otaliga gånger förut, uppfördes. Den nyrestaureerade salongen företedde emellertid den behagliga anblicken af en mycket talrik publik, hvarelbland märktes den nu avslutade sommarkursens deltagare.

V. E. ÖMAN.

I SAMMA minut som tryckpressen skall sättas i gång för att trycka veckans Idun-nummer, mäter den elektriska gnistan, att en af vårt lands bästa journalister, Nerikes Allehandas hufvudredaktör, skalden och språkkännaren, fil. dr Viktor Emanuel Öman, aflidit för egen hand, efter en lång och marterande sjukdom, 71 år gammal.

V. E. ÖMAN.

Han var en genuin uppsvensk, i det hans vagga stod i Ramsbergs bergsförsamling af Örebro län, hvarefter han sedan, med endast några

års afbrott under studieåren, tillbragte hela sitt lif i Örebro, verkande som skald, språkforskare och tidningsman. Vid Jena universitet promoverades han 1859 till filosofie doktor, hvarefter Hjelmarsstaden blef den arbetsård, där han gaf det bästa af sina starka intellektuella krafter, alltid med samma mål för ögonen: utvecklingen af Sveriges andliga odling. Där sjöng hans sångmö sina af frisk ingifvelse och varm, okonstlad känsla präglade sånger, hvilka samlats under titeln "Lyriska blad", och den episka cykeln "Riddar Herburd och jungfru Hilde", där klädde han i glänsande svensk versskrud Miltons "Det förlorade paradiset" och "Det återvunna paradiset" samt eröfrade för tolkningen af Euripides' "Medea" Svenska akademien andra pris. På den språkvetenskapliga litteraturens fält var han därjämte ifrigt verksam.

Som tidningsman, först i egenskap af medarbetare i "Nerikes Allehanda" och "Allehanda för folket" samt sedan i egenskap af den förstnämnda tidningens hufvudredaktör, har hans frisinnade, ärliga och fint skurna penna gjort stora insatser i svensk journalistik. Särskildt torde hans hemstad och för öfrigt hela Nerikesbygdens befolkning ha hans ande att tacka för många väckande meningar och många frisynthets fläktar.

Svenskhet var det utmärkande draget i V. E. Ömans andliga fysionomi, en robust rättframhet, litet kärft på ytan, men gömmande det varmaste hjärta. Och denna svenskhet tog sig uttryck i en innerlig förståelse af och kärlek till svensk natur och svenskt lynne, hvareför äfven hans vackraste dikter i sin enkla, klara form äro uppsvenska naturidyller af linnéablommans blyga skönhet.

Sig själf och sin samtid i Örebro och trakten däromkring har han på ett friskt, okonstladt sätt skildrat i memoarsamlingen "Från min ungdomstid", som, enligt hans egen utsago i företalet, är nedskrifven under långa, sömlösa nätter för att fördrifva svartalferna från hufvudgården. Dessa svartalfer blefvo honom dock till sist öfvermäktiga och satte det dödande vapnet i hans hand. Ej ens skönhetens och vishetens genier i det boköfverfyllda arbetsrummet, där han njutit sina lyckligaste stunder vid forskning och diktning, kunde hålla dem fjärran.

Stoftbojorna blefvo för trånga för hans ande, som alltid törstat efter ljuset och offrat det yppersta af sin kraft för att skänka en gnista af den eviga flammen åt människorna.

ERNST HÖGMAN.

